

[Steen Folke]

Nu har SF fremsat et dagsordensforslag, som minder om det, og derfor vil jeg ikke fremsætte et selvstændigt dagsordensforslag. Jeg synes måske nok, der er det problem ved SFs forslag, at man vil afvente, hvad der sker, helt frem til årets udgang, for så vil en del af problemerne nok være uløselige for dem, det er gået ud over i mellemtiden. Jeg tror altså i virkeligheden, at det er lidt for sent at komme med bindende lovgivning, som det hedder, på det tidspunkt. Men nu vel, det vigtigste er, at der er lagt op til, at der skal vedtages en bindende lovgivning. Vi mener, at denne lovgivning må have en sådan karakter, at den, som sektorrådet siger, fastslår virksomhedernes kollektive pligt til at stille det nødvendige antal praktikpladser til rådighed.

Jeg går ud fra, at det er sådan, det dagsordensforslag, SF har stillet, skal forstås, og på den baggrund kan jeg sige, at VS vil stemme for SFs dagsordensforslag.

Alfred Hansen (DR):

Forleden havde jeg besøg af en skoleklasse, 9. klasse-elever fra Odense, og efter at de havde været vist rundt i folketinget, spurgte jeg de unge, hvad de skulle til, når de var færdige med 9. klasse. De 6 af dem svarede, at de havde søgt ind på EFG, men kun én af dem var blevet optaget. Hvis det er normgivende for, hvordan situationen er ude over landet, må man sige, at situationen på erhvervsuddannelsesområdet i allerhøjeste grad er kaotisk.

Det tilsiger, at vi lader alle muligheder stå åbne med hensyn til, at de unge får en erhvervsuddannelse. Der er altså ingen uddannelsesmuligheder, der på forhånd må afvises. Derfor vil jeg gerne tilslutte mig de udtalelser, der er kommet fra andre ordførere, om at få så mange områder med ind som muligt. Det gælder den meget omstridte situation på bankområdet, inden for hårde hvidevarer og endelig inden for oste forretninger. Der var en sag for tre måneder siden, hvor en oste forretning gerne ville have lov til at uddanne unge mennesker, men havde fået afslag. Jeg synes jo nok, at det er her, man først og fremmest må vise sit liberale sindelag.

Det har været diskuteret meget, om man skulle have to sideløbende uddannelser: mesterlæren og EFG-området. Jeg synes nok, at

situationen fortæller os noget om, at det måske er lige lovlig tidligt, man har fået slagtet mesterlæren på væsentlige områder. Jo flere uddannelsesmuligheder, der er for de unge, jo større chancer er der naturligvis for, at den enkelte kan blive optaget et eller andet sted. Vi er fra retsforbundets side tilhængere af, at vi har både mesterlæren og EFG-uddannelsen. Vi finder, at der er meget værdifulde elementer i begge uddannelsesretninger, men vi har svært ved at se det logiske og fornuftige i, at unge f. eks. efter 9. folkeskoleklasse absolut skal tvinges ind i basisåret, hvis de på forhånd præcist ved, hvad de vil være, og de kan få en læreplads uden at have gået på basisåret.

Vi vil vende os skarpt imod tvangsudskrivning af praktikpladser. Det vil vi af flere grunde, bl. a. den, at de unge kan komme ud i et firma, om hvilket de ved, at mesteren ikke har ønsket denne lærling eller denne praktikant. Han tager ham kun, fordi det er en pligt. Man skal ikke have megen fantasi til at forestille sig, at denne elev naturligvis fra starten vil komme skævt ind på det, al den stund han ved, at han ikke er ønsket.

Derfor vil jeg advare de kræfter i folketinget, som pusler med disse planer. Jeg ved ikke, hvad det var, hr. Nørgaard Sørensen tænkte på, da han udtalte, at hvis ikke det her lykkedes på frivillig basis, så måtte mere bastante initiativer måske tages. Jeg kunne forestille mig, at det var noget i retning af at tvangsudskrive. I så tilfælde gad jeg godt vide, om det skal være efter antal ansatte i firmaerne eller efter omsætning eller efter, hvilke varer man producerer i den pågældende virksomhed. Jeg vil fraråde initiativ i den retning.

Det er da klart, at den økonomiske afmatning og de mange konkurser og mange firmakrak først og fremmest vil give sig det udslag, at det er vanskeligere for de unge at få en uddannelse i det pågældende erhverv. Det er jo ikke de faglærte, man starter med at smide ud. Nej, man stopper simpelt hen for tilgang af nye, i det øjeblik det viser sig, at firmaet har svært ved at løbe rundt.

Derfor hænger det her naturligvis nøje sammen med den økonomiske politik, regeringen fører – eller mangelen på samme. Antallet af praktikpladser og antallet af lærepladser står i nøje forhold til de økonomiske